

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

politiske reformer, som endog er under gennemførelse.

Herhjemme er det f. eks. karakteristisk for situationen i de senere år, at det stort set er opgivet at arbejde seriøst med større byggeplaner. Kulturministeriets samlede anlægsbudget er på godt 45 mill. kr., i øvrigt faldende i de kommende år til godt 30 mill. kr. Dette tillader med en rimelig spredning på de talrige interesseområder under ministeriet, der er blandt centraladministrationens største ejendomsbesiddere, kun lapperier fra år til år, men ingen planlagt udbygning og indretning f. eks. af teatre, koncertsale, udstillingslokaler, kunst- og kulturcentre, aktivitetscentre, værksteder. Det er klart, at staten ikke skulle finansiere dette, i hvert fald ikke alene, men der er end ikke økonomisk baggrund for sammen med kommuner eller interesserede grupper at gå ind i en planlægning af et samarbejde om opbygningen af et sådant mønster af kulturbygninger.

Jeg vil nævne et eksempel, som måske kan overraske, men som hører hjemme i sammenhængen.

Der er omkring 2.000 forsamlingshuse i Danmark, og mange af disse er i nød. Bygningerne forfalder, indretningen er forældet, der mangler organisation og penge til en ajourføring og udvidelse af aktiviteterne. For få år siden troede de fleste af os vel, at forsamlingshusenes dage var talte. At netop f. eks. fjernsynet, der får skyld for så meget, havde bidraget hertil, blev taget for en given sag. I dag ser billedet anderledes ud, mange steder i landet spørges der igen efter den nærdemokratiske, direkte selvstyrende samkvems- og udtryksmulighed, som forsamlingshuset kan byde på, og nye forsamlingshuse, ofte under andre betegnelser, oprettes i byer, kvarterer eller store ejendomskomplekser. Det er givetvis et lokalt ansvar at løse dette problem, men et initiativ fra kulturministeriet vil være på sin plads og kan forventes i nær fremtid. Det ville være helt på linie med den statslige indsats på det øvrige kulturelle område, om ministeriet kunne samarbejde med kommunerne og de private kredse, der som regel står bag, om at tage denne opgave op, som er helt central.

Det er i denne generelle kulturpolitiske

sammenhæng, Danmarks radio eller rettere radio og fjernsyn skal placeres både med hensyn til de principielle betragtninger vedrørende virksomhedens karakter og omfang og med hensyn til investerings- og driftsøkonomi.

Denne betragtningsform har konsekvenser både med hensyn til programudbuddets art og omfang og med hensyn til forsvarligheden af investeringer i et øget programudbud.

Udvidelse af programudbuddet.

Ny kanal.

Tankerne om en udvidelse af programudbuddet går først og fremmest på tv i form af en ny kanal. Vi ved nu, at der, alt efter hvilken løsning der stiles efter, kræves en investering i størrelsesordenen 500-750 mill. kr. Driftsudgifterne vil variere meget efter, hvilken programforpligtelse der ville komme til at påhvile et tv 2, men man må nok gøre sig klart, at eventuelle billigørelses-tanker ikke realistisk kan virkeliggøres gennem en begrænsning i sendetiden. En ligestilling med hensyn til sendetid mellem de to kanaler ville være blandt forudsætningerne for den konkurrence, som uundgåeligt ville opstå, og som for nogle ville være selve drivkraften bag ønsket om en ny kanal. En besparelse kunne efter min opfattelse heller ikke tænkes ved på forhånd at begrænse det ny programtilbud til dele af befolkningen, f. eks. koncentreret om de tættest bebyggede områder. Skulle vi have en ny kanal, måtte den som den eksisterende være landsdækkende. Vi skal ikke skabe nye uligheder.

Nyt dansk program.

Spørgsmålet drøftes for øjeblikket i kulturudvalget på basis af forslaget til folketingsbeslutning om ændring af vilkårene for radio- og tv-spredning (XIII). Jeg skal her blot udtale, at det, uanset det principielle ønske, som også regeringen nærer om en udvidelse af programudbuddet, for øjeblikket ligger uden for vore forudsætninger såvel i statsfinansiell som i kulturpolitisk henseende, at dette skal ske gennem oprettelse af et nyt og fuldstændigt tv-program.

Det er i den nuværende statsfinansielle situation uansvarligt at tale om statsinvesteringer af det hertil nødvendige omfang,